

Je leven is een tuin, en jij bent de enige tuinier. (M.L.Miller)

“Als enige tuinier van het leven ben jij degene die het heft in handen heeft”. Een waarheid die ikzelf in de eigen tuin maar eveneens via de yoga in mijn leven mag ervaren.

Toen ik in 1992 een “oude woning” kocht, kocht ik in feite een klein -te renoveren huis, met een grote tuin. Een zeer strakke maar perfect onderhouden tuin met een klassiek middenpad en wasdraad, veel gras en een groentebed. Voor mij was het al snel duidelijk dat mijn tuin grondig zou veranderen. Evenals de tuin zou ook ikzelf een grondige verandering ondergaan maar dat wist ik toen nog niet!

Om de persoonlijke touch te behouden, maakte ik geen gebruik van een tuinarchitect maar besloot om alles zelf te doen.

(eerlijkheidshalve moet ik eraan toevoegen dat al het geld naar het leefbaar maken van het huis ging zodat een tuinarchitect niet tot de opties behoorde). Dit heeft toch wel enkele gevolgen gehad want sommige bomen heb ik tot driemaal toe verplant. Het is een feit dat bomen altijd een bijzondere aantrekkingskracht hadden want enkele zeer mooie bomen die er reeds stonden behielden resoluut hun plaats en waardigheid. Iets dat stevig staat en de tijd trotseert verdient respect en waardigheid!

Ofschoon ik reeds op 17-jarige leeftijd geraakt werd door yoga, heeft het toch nog 20 jaar geduurd vooraleer de yoga een vast begrip werd. Evenals de tuin moest groeien, zo ook groeide yoga in mij naar een vaste plaats en beleving.

Bij de tuinaanleg zocht ik in boeken naar speciale, vaak uitheemse bomen en planten. De fierheid leek erin te bestaan *speciaal* te moeten zijn, iets anders te hebben dan de mensen in de buurt. Gelukkig is het bij deze boeken gebleven. De wijsheid kwam toen ik geraakt werd door een boek over de 'wilde tuin'. Op slag was het mij duidelijk dat de ideeën vooraf oppervlakkige spinsels waren die weinig gemeen hadden met het "echte leven", de echte tuin. Uitheemse soorten dragen zelden bij tot een rijkere fauna en flora: bijen en andere insecten hebben er niets aan. Op de arme, schrale zandgrond van de Kempen zouden veel soorten bovendien ziek worden of sterven. Andere zouden misschien gaan woekeren en mooie inheemse planten verdringen...De parallel met mijn leven en de eerbied voor alles wat leeft is vlug gemaakt. Ik moet niet zoeken om speciaal te zijn of uitblinken in uiterlijk vertoon. En evenmin zou ik het kunnen vinden in verre reizen. De ware kracht zit immers in mezelf verstopt.

Soms betekent het ook loslaten, vertrouwen dat iets groeit en bloeit, vaak als toeschouwer het hele gebeuren en het wonder gade slaan. Na een schoolwerkdag wandel ik met plezier nog even door de tuin, raap wat eieren, bekijk de vissen en hun bewegingen, de zweefvliegen, de hommels en de vlinders en af en toe een egel. Of ik geniet van blootsvoets het gras af te rijden en zonder oponthoud te stappen en rond te kijken: want mulchen deed ik reeds voor de machines er een bijzonder mes voor hadden. Evenals de natuur waar niets verloren gaat, zo heb ik geen groencontainer noch voer ik groen weg. Want

alles wordt ter plaatse gehakseld, krijgt een eigen plaats in de tuin of belandt op 1 van 3 composthoppen. En blijkbaar appreciëren ook de vele diertjes dit en is het zelfs een aantrekking. Zo belandde vorig jaar een mannetjespauw ineens in mijn tuin. En dit jaar een fazant. Ontelbaar zijn de momenten dat ik bij valavond op de schommel doelloos zit te wiegen en overschouwend kan kijken naar de ondergaande zon. Ja, je kan je afvragen of die schommel er wel kwam voor de kinderen of eerder voor de vader.

20 jaar geleden legde ik een kleine amfibieënvijver aan achter in de tuin. Water oefent een grote aantrekkingskracht uit! Fascinerend om te merken hoe salamanders er welig tieren, hoe groene kikkers kwaken en al happend-springend een vlieg of zelfs wesp opeten, hoe libellen zweven en paren. Eenmaal zelfs mocht ik het ontpoppingsproces van een koninginnepage aanschouwen.

De kleine vijver deed ook een grotere droom ontwaken van een natuurlijke zwembij dicht bij het huis. Een droom die leek een droom te blijven, zeker toen...(maar dit verhaal zal moeten wachten tot de lezing van volgend jaar)

En intussen is deze droom al 7 jaar werkelijkheid geworden en geniet ik elke dag van wat 'mijn moeder heeft nagelaten'. Een voorbeeld hoe moeilijkheden en pijnlijke ervaringen soms toch iets moois brengen: elke dood schept nieuw leven, elk afscheid nieuwe kansen tot groei! Kun je je de goddelijke ervaring inbeelden van 's morgens na een eventuele ochtendloop, op de vlinder naast de vijver de zonnegroet te doen. En daarna ondergedompeld te worden in het zachte water? Of het evenwicht te zoeken op de slackline boven het water? Evenwicht van mijn lichaam, geest?

Dank zij de bomen onttrokken te zijn aan het zicht van burens zodat ik vaak in mijn pure sta of zwem. En nadien bedenk ik dat bezoek bij ons gewoonlijk langs achter komt en ze dan toch wel even zouden kunnen verschieten? Maar dat is een probleem van het verleden of de toekomst. Via de yoga waar ik in het nu vertoef, merk is dat ik daar op dat moment niet aan denk ☺.

Het klaterende water, de rust en verbondenheid die dit alles oproept, maken dat ik eveneens de reiger kan bewonderen ook al pikt hij de vissen eruit die ik het liefst zou behouden. En zelfs het ijsvogeltje mag wat kleine visjes opduiken.

En wanneer de winter zich laat aankondigen, wint de vijver nog aan kracht. De vogels die zich laven en zich zelfs in het ijskoude water wassen en alles volspatten, maken dat er ook dan beweging is. Ook al verstilt de natuur, de uitzichten van een vredig besneeuwd landschap of bevroren vijveroppervlak zijn magnifiek, wonderlijk.

Van wonderen gesproken, de eerbied voor de natuur, het leven en de schepping kan alleen maar groter worden. Een proces dat zich automatisch doorzet naar binnen toe, zich verinnerlijkt en vaak uitnodigt tot zwijgen en stilte. Tuin én yoga!

Wil ik genieten van dit alles, dan vraagt ook deze tuin wel haar eigen onderhoud, en vraagt de yoga hetzelfde. Voor beiden is wel wat discipline nodig maar voor mij voelen ze als een wezenlijk onderdeel van mijn levensvreugde.

Omdat het ondanks alles moeilijk blijft om het “onzegbare” in schrijfsels uit te drukken, wil ik eindigen met een gedicht: vaak zit er nog tussen de regels in wat met woorden niet te zeggen valt, maar wie weet wel te voelen! Voel jezelf maar wiegend op mijn schommel.

Het midden van het lichaam:

*In het midden van het lichaam staat het leven stil;
Daar beweegt niets; misschien een grashalm,
Een weinig muziek, een paar wolken.*

*Daar woont ook de kleine god van het geduld
Hij knielt en kijkt over de aarde
Hij zit met gevouwen benen
En volgt een paar vogels die verdwijnen in de verte.*

*Hij zegt niets wat de mensen kan schaden
Of de vogels. Alles is eender
Denkt hij, voor zover hij denkt. (Hans Andreus)*

In dezelfde stilte nog een paar foto's van mijn tuin...
Namaskar, P.H.

